

"בני ציון"

"ועתה כתבו לכם את השירה הזאת... למען תהיה לי השירה הזאת לעד בבני ישראל"

פעם נמצא ספר תורה מושלך כדמון (=כפסולת) על-פני השדה בבזיון נורא. ולא ידעו מה לעשות בספר, שהרי, אם גוי או מין (=כופר) כתב את הספר – דינו של הספר שיגנו או ישרף (כמובא בשו"ע י"ד, רפ"א). והביאו את השאלה הזאת לפני הגאון רבי עקיבא איגר זיע"א.

והשיב הגאון בחוכמתו הרבה, וענה להם: הנה, ידוע, כי מנהג ישראל – תורה הוא, שבעת הכנסת ספר התורה, בכתיבת האותיות בשורות האחרונות (בפרשת "וזאת הברכה"), רבים מישראל משתדלים לזכות לכתוב אות בתורה, לפי האות הראשונה של שם, כדי להשתתף במצות כתיבת ספר תורה בישראל. והנה, מאחר ואותיות אלו נכתבו בתורה מהרבה בני אדם, בודאי שאין הן דומות זו לזו.

ועל-כן, אמר להם רבי עקיבא איגר, יש להתבונן בספר תורה שנמצא, ולבדוק את האותיות בשורות האחרונות. אם אין האותיות דומות זו לזו מחמת המנהג הנ"ל, סימן שישראל כתבו את ספר התורה, וכשר הוא. אולם אם הן דומות זו לזו, כמו בכל הספר, אזי יש לחשוש שגוי או מין כתב ספר תורה זה, וצריך לגנוז את הספר. ובאמת כך עשו.

והנה הרה"ק רבי מרדכי שלמה מבויאן זיע"א נתן רמז נחמד למעשה זה על-פי הכתוב בפרשה: "ועתה כתבו לכם את השירה (=התורה) הזאת". דהינו, צריכים ישראל להשתדל לזכות במצות כתיבת האותיות בהכנסת ספר תורה, "למען תהיה לי השירה הזאת לעד בבני ישראל". דהינו שעל-ידי כך האותיות ב"שירה הזאת" (=בספר התורה) בשורות האחרונות יהיו כתובים מהרבה בני אדם וממילא לא יהיו דומות זו לזו, ואז יהיו "לעד בבני ישראל" – יהיה סימן לעד שהספר נכתב בכשרות על-ידי ישראל...

"פדה עמך מעזים. צאנך מיד גוזזים"

על הכתוב בפיוט שאנו אומרים במוצאי שבת (מנהג אשכנז), "פדה עמך מעזים, צאנך מיד גוזזים", אומר ה"יערות הדבש", שקיום כוחות הטומאה הוא רק על-ידי שהם יונקים שפע מצד הקדושה. שכן, אם לא יהיה להם (=לכוחות הטומאה) שפע וכח מצד הקדושה, הרי הם מתבטלים כפגרים מתים, ועוברים מן העולם. ולכן כוחות הסטרא אחרא מתפשטים מקור שפע של קדושה, כדי לינוק ולהתקיים בעולם הנה. שפע כזה מוצאים הם אצל הרשע, שלבטח עושה קצת מצות ומעשים טובים. וממנו, מאותו רשע, יונקים כוחות הטומאה קדושה כדי להחיות את נפשם.

אולם, כאשר נגמר שפע הקדושה באותו רשע, הם מכניסים לאותו רשע הרהורי תשובה, כדי שיחזור בתשובה, ויקים תורה ומצות. וכל זאת, כדי שלאחר מכן, כאשר אותו רשע שוב מתמלא קצת בקדושה, הנה הם שוב "מתלבשים" עליו, ויונקים ממנו את הקדושה עד תום, וחוזר חלילה...

וכפי דבריו הקדושים: "כאשר דרשתי... על זה החרונו בפיוט אדיר איום ונורא ("פדה עמך מעזים, צאנך מיד גוזזים")... (הנה) לפעמים אנו רואים אדם רשע שחזר בתשובה, יושב בצום ובבכי, מתפלל בעפר וכהנה... וכאשר יעברו ימים אחדים, הנה הוא חוזר לסורו במעשים מקולקלים, ונשכח ימי השבע מפני הרעב".

(וצריך להבין ענין זה. שכן, איך אדם שחזר בתשובה, צם, מתענה ומתפלל בבכי בעפר, שוב חוזר לסורו למעשיו הרעים?)

ועל-כך משיב "יערות הדבש": "הסיבה לזה היא, שכמו צאן, שמבקשים לגוזו (=לגוזו את הצמר שלו), ובצמרו יעשו כל חפץ, (הנה, אדוני הצאן) יתנו לו לאכול מלח וכדומה, המגדל (את) (ה)צמר מאד. וכאשר יגדל הצמר –

יגוזו (אותו מעליו ויתפרנסו ממנו). **כך הסטרא אחרא** יונקים מן ישראל העובר (עבירות) שפעת קדושה אשר בו... להם למחיה. ולכן (כתוב בתהילים יב, ט) 'סביב רשעים יתהלכון' (כלומר, **שכוחות הטומאה** סובבים את הרשעים, כדי לינוק מהם מקצת המצוות שהם עושים). אך כאשר הם (=הסטרא אחרא/כוחות הטומאה) יונקים (מאותו רשע), וכבר נפשו יבשה, ואין לחלוחית קדושה עוד בה, (דהינו לאתר שכבר ינקו ממנו את כל מעט המצוות שעשה)... מה הם עושים?

נותנים ללבם לשוב אל ה' ולעשות טוב (=לחזור בתשובה), עד אשר ידושן נפשו מטוב ה', כפי עבודתו במצוות ה', ויהיה מלא טוב בברכת ה'. ואז כאשר רואים (ש) וישמן ישורון, ונפשו מלא טוב, אזי ימנעו אותו מלילך במצוות ה' כפעם בפעם, ויונקים ממנו כל שפעת קדושה... וזוהי הבקשה הנ"ל: ("פדה עמך מעזים. צאנך מיד גוזזים"), שה' יציל אותנו (מכוחות הסטרא אחרא). ולכך אמר 'צאנך מיד גוזזים', (כדי) שלא יקרה לנו כנ"ל (חלילה), ולכן אומר ה' "יערות הדבש": "צריך גדרים ושמירות רבות, הן במידות והן במעשים, שבל ישוב (האדם) לכסלה, חס ושלום. (ו)אדרבה, (צריך כל איש ישראל) להוסיף אומץ בכל יום בתורה ומדע וביראה... (ו)העיקר (הוא) בתורה ובתפילה, כי הם המישרים לאדם בכל מעשהו".

"אז ימלא שחוק פינו וילשונו רנה" ראשי תיבות "שופר"

על התקיעות בשופר אומר ה' "כסא רחמים": מפני מה תוקעים תשר"ת? אלא תשר"ת הוא מלשון תשורה שמביאים למלך, כדי לפיסו.

וצריך לדעת, שהמלאך הממונה על ה'תקיעה" נקרא פסת"ם (גמטריה של "תקיעה" עם הכולל והאותיות). והמלאך הממונה על ה'"שברים" נקרא שר יהוא"ל (גמטריה "שברים"). והמלאך הממונה על ה'"תרועה" נקרא שמיאל"ל (גמטריה "תרועה"). והמלאך הממונה על כל אלה נקרא אנקת"ם (גמטריה "שופר"), והוא עומד לפני כסא הכבוד, כדי להביא את קולות השופר לפניו יתברך. וזהו שכתוב: "שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד" – ראשי תיבות "שופר" – לרמוז לנו, שבזכות קולות השופר יבוא "מלך הכבוד" – יבוא מלך היושב על כסא הכבוד, כדי להציל את בניו, ישראל, מפני המשטינים והמקטרגים הסובבים אותנו ביום הדין, בראש השנה.

ומוסיף ה' "כסא רחמים", שצריך מאד להיזהר, שלא יהיה חלילה בבית הפנסת קנאה, שנאה ותחרות, אלא צריך כל אחד להסיר מתוכו קנאה ושנאה לזולת, ועל-כך אנו מברכים לפני תקיעת השופר: "ברוך אתה ה'... אשר קדשנו במצותיו וצונו לשמוע קול שופר". הנה, "לשמוע קול שופר", ראשי תיבות "לקש", שזה להרחיק קנאה שנאה. (ויש להוסיף, ש"לשמוע קול שופר" אותיות "שקל", לומר לך – מה מחצית השקל בא "לכפר על נפשתיכם" – אף השופר מכפר וממתיק את הדינים).

ויאהב כל אחד זה את זה בלבב שלם ובנפש חפצה, ושיהיה תוכו כברו, ולא אחד בפה ואחד בלב. ואם יעשו ישראל כל אלו, יהיו ראשי התיבות של שופר "אז ימלא שחוק פינו וילשונו רנה" – שזה נאמר על הגאולה העתידה, שאז ישמע קול שופרו של משיח צדקנו, ויבוא ויגאלנו, במהרה בימינו, אמן.

"ואנכי הסתר אסתיר פני"

פעם התפרץ לחדרו של רבי ברוכ'ל (נכדו של הבעש"ט) אחד מנכדיו הקטנים, כשהוא ממרר בבכי עז. החליק רבי ברוכ'ל את שתי ידיו על ראשו הקט של נכדו, ושאל אותו בנימה של התרפקות: 'למה תבכה בני?' 'שתקתי במחבואים עם כמה חברים' – השיב הילד המתאיפת – 'ולפי כללי המשחק התחבאתי במקום אחד, וחברי היו צריכים לחפש אותי. והנה חלפה שעה ארוכה, שבה אני עדין שוהה במחבוא, ואף אחד אינו מחפש אותי!' רבי ברוכ'ל הרגיע את נכדו במלים חמות, ולאחר שיצא הנכד מחדרו, קרא בהתרגשות: אף הקב"ה, כפיכול, בוכה במסתרים, ומצר על-כך שאין מחפשים אותו, ככתוב: "ואנכי הסתר אסתיר פני". הוא, כפיכול, מסתתר מפנינו, כדי שנחפש אותו, ונרים את עצמנו משפל הגשמיות, שבה אנו שרויים כל הימים. ועלינו מוטלת החובה שלא להתיאש מלחפש את הבורא, גם בזמן של "הסתרת פנים" – עד שנמצא אותו, כמו שנאמר (דברים ד, כט): "ובקשתם משם את ה' אלהיך ומצאת, כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך...".

שבת שלום לכל בית ישראל! נא לשמור על קדושת הגיליון!

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"וַיְהִי בַּהַיּוֹת יְהוֹשֻׁעַ בִּירְחוֹ וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיִּרְא וְהִנֵּה אִישׁ עֹמֵד לְנִגְדּוֹ וְחָרְבוּ שְׁלוֹפָה בְּיָדוֹ וַיֵּלֶךְ יְהוֹשֻׁעַ אֵלָיו וַיֹּאמֶר לוֹ הֲלָנוּ אַתָּה אִם לְצָרֵינוּ. וַיֹּאמֶר לֹא כִּי אֲנִי שָׂר צָבָא ה' עִתָּה בְּאַתִּי"

עַל הַפְּתוּב בְּסִפּוֹר יְהוֹשֻׁעַ, עַל הַמְּלָאָךְ הָעוֹמֵד לְפָנָיו יְהוֹשֻׁעַ "וְחָרְבוּ שְׁלוֹפָה בְּיָדוֹ", שׁוֹאֲלִים חוֹ"ל: מְדוּעַ בָּא הַמְּלָאָךְ עִם חָרֵב שְׁלוֹפָה לַיהוֹשֻׁעַ, וְלָמָּה בָּא?

מִסְבִּירָה הַגְּמָרָא עֲנִין זֶה (מְגִילָה ג), שֶׁהַמְּלָאָךְ הָאִשִּׁים אֶת יִשְׂרָאֵל בְּשָׁנֵי דְבָרִים: א. עַל שֶׁבִטְלוּ אֶתְמוֹל אֶת קָרְבָן הַתְּמִיד שֶׁל בֵּין הָעַרְבִיִּים. ב. עַל שֶׁעִתָּה, בְּלִילָהּ, הֵם אֵינָם עוֹסְקִים בְּדְבָרֵי תוֹרָה. שְׁהָרִי, אֵינָם גְּלַחְמִים בְּלִילָהּ. לָכֵן שָׂאֵל יְהוֹשֻׁעַ אֶת הַמְּלָאָךְ: עַל אֵיזָה מְשָׁנֵי אֵלֶּה בָּאתָ? עָנָה לוֹ הַמְּלָאָךְ: "עִתָּה בְּאַתִּי" – עַל הָעוֹן שֶׁל עֲכָשִׁי בְּאַתִּי – עַל בִּיטוּל תוֹרָה (וְלֹא עַל עוֹן אֶתְמוֹל, שֶׁבִטְלַתְּם קָרְבָן תְּמִיד).

וְתִמְהוּ שֵׁם חוֹ"ל עַל-כֵּךְ. שָׂכֵן, מִנֵּין לְמִדָּה הַגְּמָרָא עַל מָשָׂא וּמְתָן זֶה מֵהַפְּתוּב בְּפִסּוּקִים? וְהַסְבִּירוּ "הַתּוֹסְפוֹת", שֶׁהִתִּיבָה "הַלְנוּ" הִיא רְמֵז לְפִסּוּק "תוֹרָה צוּה לָנוּ מִשָּׁה". וְלָכֵן, כְּאֲשֶׁר שָׂאֵל יְהוֹשֻׁעַ אֶת הַמְּלָאָךְ, הָאִם בָּאתָ לָנוּ" – הָאִם בָּאתָ עַל בִּיטוּל תוֹרָה, שֶׁ"מִשָּׁה צוּה לָנוּ"? אוֹ שֶׁבָּאתָ לְצָרֵינוּ? אוֹ שֶׁבָּאתָ עַל שְׂלֵא הַקָּרְבָנוּ קָרְבָן תְּמִיד שֶׁמְצִיל אוֹתָנוּ מִצָּרֵינוּ.

וְעַל-כֵּךְ עָנָה הַמְּלָאָךְ "עִתָּה בְּאַתִּי" – עַל בִּיטוּל תוֹרָה, שֶׁנְרָמֵז בְּפִתּוּב "וְעִתָּה כְּתוּבוּ לָכֵם אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת". (עַד כָּאֵן דְּבָרֵי "הַתּוֹסְפוֹת").

וְשָׂאֵל הַפּוֹנִיבּוּ רַב זִיע"א: מְדוּעַ רְמֵז הַמְּלָאָךְ לַיהוֹשֻׁעַ, שֶׁיִּשְׂרָאֵל חָטְאוּ בְּעוֹן תְּלִמוּד תוֹרָה דּוֹקָא עַל-יַדֵּי הַפְּתוּב "וְעִתָּה כְּתוּבוּ לָכֵם אֶת הַשִּׁירָה (=הַתּוֹרָה) הַזֹּאת?"

וְתִרְצֵן תִּירוּץ נִפְלָא לְכַךְ וְאָמַר, שֶׁהַמְּלָאָךְ עָנָה לַיהוֹשֻׁעַ כֵּךְ: דַּע לָךְ, שְׂלֵא רַק שֶׁבָּאתִי לְרְמֵז לָכֵם עַל בִּיטוּל תוֹרָה, אֲלֵא בְּאַתִּי לְרְמֵז לָכֵם, אֵיךְ הִגַּעְתָּם לְכַךְ? לְהַסְתַּכַּל עַל הַתּוֹרָה כְּעַל "צִוּוּי" ("תוֹרָה צוּה לָנוּ מִשָּׁה"). שָׂכֵן, אִם הֵייתָם מְסַתְּכָלִים עַל הַתּוֹרָה כְּמוֹ "שִׁירָה", כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וְעִתָּה כְּתוּבוּ לָכֵם אֶת הַשִּׁירָה (=הַתּוֹרָה) הַזֹּאת" – כְּשׁוּהָ שִׁירָה וְעַנְג לֹא מִתְבַּטְּלִים מִן הַתּוֹרָה! שְׁהָרִי זֶה כִּיף עָצוּם!

"חֲזוּקוֹ וְאִמְצוֹ... כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ הוּא הַהֶלֶךְ עִמָּךְ לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא יַעֲזֹבְךָ"

בְּסִפּוֹר "אֲבִיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל" מוּבָא סִפּוֹר עַל בִּיקוּר חוֹלִים שֶׁעָרַף הַרְה"ג מְרַדְּכֵי אֵלֵיהוּ זצ"ל בְּבֵית הַחוֹלִים "הַדְּסָה". וְכֵךְ מְסַפֵּרַת בְּעֵלַת הַמַּעֲשֵׂה: "בְּזִמְן שְׂאֵמִי הִתְּהָ מְאֹשְׁפוֹת בְּטִיפּוֹל נְמָרֵץ נְשִׁימְתִי בְּבֵית הַחוֹלִים "הַדְּסָה", שֶׁכַּב בְּמִטָּה מְמוּלָּה בְּחוּר צָעִיר בְּשֵׁם יוֹנָתָן, שֶׁהָיָה מְאֹשְׁפוֹ שֵׁם חֲצִי שָׁנָה, לֹא כָּל שִׁפּוֹר בְּמַצְבוֹ. אוֹתוֹ צָעִיר עָלָה לְנִקּוֹת אֶת חֲלוֹן בֵּיתוֹ, וְנִפְּל לְמִטָּה מֵהַקּוֹמָה הַשְּׁלִישִׁית. מְאוֹתָהּ נִפְּלָה כָּל גּוֹפוֹ הָיָה מְשׁוֹתֵק, לֹא עֲלִינוּ, מְבַלִּי יְכוּלָת גַּם לְדַבֵּר וּלְבַלּוֹעַ אֲכָל. אֲמַנָּם הוּא הָיָה בְּהַכְרָה, אֲבָל לֹא הָיָה מְסוּגָל לְתַפְקֵד בְּשׁוּם דְּבָר וְעֲנִין.

יוֹם אַחַד הִגִּיעַ הָרַב הַרְה"ג מְרַדְּכֵי אֵלֵיהוּ זצ"ל לְבַקֵּר אֶת אִמִּי וְלְהַתְּפַלֵּל בְּעִבּוּרָהּ. כְּשֶׁעֲמַד לְצִאָתָהּ, בְּקִשְׁתִּי מִמֶּנּוּ שֶׁיִּבְרַךְ גַּם אֶת יוֹנָתָן, שֶׁיִּבְרִיא. יוֹנָתָן הַתְּרַגֵּשׁ מְאֹד לְמִרְאֵה הָרַב, לְמִרוֹת שְׂלֵא הִפִּירוֹ קוֹדֵם. הָרַב בִּרַךְ אֶת יוֹנָתָן וַיִּצֵּא מִבֵּית הַחוֹלִים לְדַרְכוֹ. לְמַחְרָת, כְּשֶׁבָּאתִי לְמַחְלָקָה לְבַקֵּר אֶת אִמִּי, רָאִיתִי שֶׁמִּטָּתוֹ שֶׁל יוֹנָתָן רִיקָה. מִיָּד עָלוּ דְמַעוֹת בְּעֵינַי, וְשָׂאֵלְתִי אֶת הָאֲחֵיוֹת: "אֵיפֹה יוֹנָתָן?" וְהֵן עָנוּ לִי: "הוּא עָלָה לְמַעְלָה".

הָלַם אַחוֹז בִּי. חֲשַׁבְתִּי לְתוֹמִי, שֶׁיוֹנָתָן עָלָה לְבֵית-דִּין שֶׁל מַעְלָה... וְהַתְּחַלְתִּי לְבִכּוֹת. הָאֲחֵיוֹת לֹא הִבִּינוּ מְדוּעַ אֲנִי בּוֹכָה, וְכִשְׁסִפְרָתִי לָהֶן, הֵן פָּרְצוּ בְּצַחוֹק, וְאָמְרוּ לִי שֶׁמְרַגֵּעַ שֶׁהָרַב בִּרַךְ אֶת יוֹנָתָן הוּא הַתְּחִיל לְהִזְיוֹ אֵיבָרִים, וְלִנְשׁוּם לְבָד, וְאֵף הַתְּחִיל לְבַלּוֹעַ וּלְאָכּוֹל כְּאֶחָד הָאָדָם. כְּשֶׁרָאוּ כֵךְ הָרוֹפְאִים, הִחְלִיטוּ לְאַלְתֵּר לְהַעֲלוֹת אוֹתוֹ לְמַעְלָה, לְמַחְלָקָה הַרְגִילָה. רְצִיתִי מִיָּד לְמַחְלָקָה, וְרָאִיתִי שֵׁם שְׂמֻחָה גְדוּלָה. בְּנוֹת הַמְּשַׁפְּחָה שָׁלוּ וְאֲחֵיוֹתַי קָפְצוּ

עלי בשמחה, נשקו אותי, ואמרו בשמחה: "מאיפה הבאת את הרב הזה? איפה הוא היה עד היום, הלואי שהכרנו אותו כבר לפני כמה חודשים, הרי הוא כמלאך ה' צבאות ממש".

"אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלהיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם ושטריכם כל איש ישראל..." (כט' ט')

על הכתוב "אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלהיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם ושטריכם כל איש ישראל..." ,
אומרים חז"ל: "היום" הוא **יום הדין**, ראש השנה. וזאת, כפי שכתוב באיוב (א', ו): "ויהי היום ויבאו בני האלהים להתייבב על ה' ויבוא גם השטן בתוכם", ופרש רש"י: "ויהי היום – אותו יום שהיה ראש השנה, שהוא יום תרועה, וצוה הקב"ה לשטן להביא זכות וחובה של כל הבריות... ויבוא גם השטן בתוכם – לקטרג (על) הבריות".
וחשבון על כל מה שעשו במשך השנה שעברה, כמו שחבר לנו הפיטן האלקי: "בראש השנה יכתובו ויביום צום כיפור יחתמו, כמה יעברו וכמה יבראו, מי יחיה ומי ימות, מי בקצו ומי לא בקצו, מי במים ומי באש...".
אולם, כדי להמתיק את **גור הדין**, מיעץ לנו הקב"ה ופביכול אומר: **אמת**, "אתם נצבים היום" בראש השנה, "כלכם לפני ה' אלהיכם". שכן, כל באי עולם עוברים לפני כבני מרון. אבל, אם תהיו כלכם באחדות – ראשיכם שבטיכם זקניכם ושטריכם כל איש ישראל" – תזכו במשפט ובדין, כי יש בכח האחדות סגולה נפלאה **להמתיק את כל הדינים**.

"ומל ה' אלהיך את לבבך ואת לבב זרעך לאהבה את ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך למען חייך"

כאשר אוהבים את ה' בלב ובנפש, זוכים לחיים מאושרים, וזהו "למען חייך" - בשבילך ולטובתך.
כשנפגש ר' אברהם ישעיהו קרליץ, ה"חזון איש" זצוק"ל זיע"א, עם אשתו לעתיד, הרבנית בתיה ז"ל, שאל אותה הרב: "האם תהיי מוכנה לאפשר לי ללמוד תורה לשמה במשך כל ימי חיי?" "כן" - השיבה - "אני מוכנה!". "גם אם יהיו חיינו חיי עני ומחסור?" שאל הרב. "כן", השיבה בפסקנות. "ולא תלחצי עלי לקבל משכורת של דין או רב עם משכורת מכוונת?" הוסיף הרב ושאל. "לא!! לא אלוץ עליך לעולם!!" השיבה הצדקת. "כל ימי התפללתי והתחננתי לה' שיזכני לבעל, שיהא חשקו רק ללמוד תורה בלי כל הפרעה, ואני אדאג להכל!!!" חזר ה"חזון איש" להוריו, ואמר: "עוד היום מוכן אני לבוא בברית האירוסין".

תוך ג' חודשים עמדו ה"חזון איש" ורעייתו תחת החופה בבית הכנסת. מיד לאחר שבעת ימי הברכות, פתחה הצדקת בתיה חנות לאריגים, ובמשך כל שעות היום היתה טורחת ועמלה ומפרנסת את ביתה, ושמחה מאד על שזוכה היא ומאפשרת לבעלה הגדול לעסוק בתורה ביישוב הדעת.
ה"חזון איש" הקפיד להגיע לחנות מידי בקר לאחר תפילת שחרית, לומר לאשתו "בקר טוב" ולברכה בהצלחה, ואז היה יוצא ללימודים עד שעות הלילה.

והנה, באחד הלילות כשחזר לביתו רואה הוא את אשתו מודאגת ועצובה. לשאלתו, "האם את חשה בטוב?" ענתה הצדקת: "ברוך ה', חשה אני בטוב. אלא, שלפני כחדש, העליל עלי אחד הסוחרים הגויים, שגנבתני ממנו אריג בד משופח. וכל מאמצי לשכנעו בצדקתי ולדבר על לבו עלו בתוהו. ואף לא ספרתי לך זאת, כדי לא להטרידך מלימודך. אלא, שהיום קבלתי כתב תביעה לבית המשפט, ולתדהמתי לא נחה דעתו של אותו סוחר גוי, עד ששכר בי עדי שקר, שמוכנים לבוא ולהעיד שגנבתני את האריג".
וכאן לא עצרה כח ופרצה בבכי. "הי יעזור", אמר הרב, והוסיף: "אל דאגה!! אבינו שבשמים יודע את מסירותך ללימוד התורה ובנדאי שיושיענו. רק אמרי לי בבקשה את תאריך המשפט". "בעוד חדש בדיוק". ענתה רעייתו, ובמשך כל אותו החדש לא דברה איתו אף מלה אחת בענין זה, כדי לא להפריעו מלימודו.

כשחזר הרב מלימודו בלילה שלפני המשפט, וראה את אשתו מתוחה מידי, פנה אליה ואמר: "אל תדאגי!! ומיד נכנס לחדרו, ונשא תפילה חרישית לבורא עולם. כשחזר אליה, הוסיף ואמר: "בעזרת ה', הכל יהיה בסדר". שמחה הצדקת על דברי בעלה, וארשת שמחה ובטחון עלתה על פניה.
למחרת בבקר הגיעו שכניו של אותו סוחר גוי, ואמרו לה: "אין לך מה למחר לבית המשפט, היות והסוחר הגוי נמצא הבקר מת במיטתו, וכל מאמצי הרופאים להחיותו עלו בתוהו, כך שבנדאי המשפט מבוטל..."

נא לשמור על קדושת הגיליון!

שבת שלום לכל בית ישראל!